

Furtenbachin sukumatka Reichenschwandiin ja Feldkirchiin 10. – 14.6.2010

Jos kuuluu vanhaan bayerilaiseen aatelissukuun, ei voi välttää uteliaisuudelta päästä käymään vanhoissa suvun omistamissa linnoissa ja kulkemaan esi-isien astelemia polkuja.

Monilla meistä oli itänyt jo pitkään halu lähteä tutustumismatkalle suvun juurille, mutta jostain syystä aika näytti olevan kypsä vasta kesällä 2010. Suunnittelu käynnistyi syksyllä 2009, jolloin lähes 40 henkilöä ilmoittautui matkaan. Muutamien peruutusten ja muutosten jälkeen osallistujia oli 35. Matkalle lähtijät tulivat Turun ja Lohjan suunnasta, Vaasasta, Helsingin ja Kotkan ympäristöstä sekä Itä-Suomesta Kiteeltä ja Joensuusta. Hotellimajoitukset varattiin keskitetysti, mutta jokainen huolehti lentomatkansa itse.

Ensimmäiset treffit olivat Münchenin lentokentällä torstaina klo 15.00, josta tilausbussi Gruber&Harrer vei meidät linnahotelliin Reichenschwandiin. Ulkona oli paahtava helle ja myös lentokentällä saimme hikoilla kuin konsanaan kotisaunassa.

Saavuimme linnahotelliin parin tunnin ajomatkan jälkeen. Yllätyksekseni huomasin, että etukäteen nettikartasta katsomani ohje hotellista luterilaiseen kirkkoon ei pitänyt kääntä paikkaansa vaan kirkko oli aivan hotellin vieressä. Linnahotelli Dormero, johon majoittauduimme kahdeksi yöksi, oli valmistunut vasta vuosi aikaisemmin. Se sijaitsi vanhan linnan vieressä ja kuului samalle omistajalle. Sisään kirjoittautuminen

sujui nopeasti ennakoon lähetetyn majoituslistan avulla.

Torstai-iltana söimme illallisen hotellissamme. Meille oli varattu ”iso kabinetti” 8-hengen pöytineen. Ennen ruokailua jokainen esitteli lyhyesti itsensä ja tämän jälkeen alkoikin juttu luistaa kuin olisimme aina tunteneet toisemme. Illallinen oli katettu seisovaan pöytään ja siihen sisältyi kolme ruokalajia.

Ilta jatkui ulkona tutustumalla hotellin ympäristöön ja vanhan linnan puistoalueeseen. Ilta oli samettisen lämmin ja valaistu linna ympäristöineen loi satumaisen tunnelman. Vanhat tornit kohosivat puiden lomasta kuin prinsessasaduissa.

Linnassa valmisteltiin viikonloppuna järjestettäviä häitä. Linnaravintola oli auki,

joten janoiset tutkimusmatkailijat saivat hyödyntää sitä illan aikana.

Sovimme henkilökunnan kanssa, että tulimme seuraavana iltana tutustumaan linnan sisätiloihin.

Perjantaina aamupäivällä oli vapaata tutustumista Reichenschwandin alueeseen. Pienissä ryhmissä, omassa aikataulussa, kiersimme keskustan aluetta ja yritimme löytää lisää merkkejä esi-isiemme elämästä. Löysimme kaupan, josta ostimme vähän matkaevästä ja tuliaisia. Sitten kiersimme hautausmaat ja kävelimme radan yli toiselle puolelle kaupunkia.

Sieltä löysimme suvullemme aikoinaan kuuluneen toisen linnan, joka tunnetaan nimellä Obersdorfin linna. Se on nykyisin yksityishenkilön omistuksessa. Piha-alueella ei näkynyt mitään liikehdintää, emmekä tohtineet soittaa ovikelloakaan. Linnan yläosassa oli suvun vanha vaakuna. Söimme lounaan hotellissamme buffet-pöydästä ja sen jälkeen klo. 14 menimme viereiseen Albanus kirkkoon.

Kirkko on alun perin rakennettu katoliseksi kirkoksi, mutta keisarin pyynnöstä Bonaventura v. F. muutti sen 1500-luvulla luterilaiseksi kirkoksi.

Olimme sopineet kirkon pastoripariskunnan kanssa, että tulemme soittamaan heidän ovikelloaan ja he esittelevät kirkon meille. Pastorit asuvat kirkon vieressä olevassa pappilassa, jonka samainen esi-isämme on rakennuttanut 1500-luvulla.

Kirkon seinillä oli lukuisia esi-isämme kuolinvaakunoita, joita valitettavasti oli jokin mato päässyt turmelemaan. Kirkon toimesta kilvet olivat jo käsitelty niin, ettei pilaantuminen jatku ja niille oli laadittu entisöintisuunnitelma. Pastori antoi kopion siitä mukaamme, samoin CD:n jossa oli yksityiskohtaiset kuvat kilvistä.

Kirkon vasemmalla seinustalla on Furtenbachien aitiio, josta suku seurasi aikoinaan papin puheita ja opetusta. Tuli mieleen vanha sanonta: ”Kenen leipää syöt, sen lauluja laulat”, Bonaventura maksoi papin palkan. Perimätiedon mukaan hän oli kuitenkin hyvin lempeä mies, joka halusi sivistää kansaa mm. rakennuttamalla koulun ja kirjaston.

Kiitokseksi esittelystä annoimme pastoripariskunnalle muistoksi ruotsinkielisen sukukirjamme. Vaikka he eivät osaa kieltä, niin uskoimme, että on kiinnostavaa nähdä miten suku on levittäytynyt myös pohjoismaihin.

Joimme kahvit klo 16.00 hotellissa ja sen jälkeen suunnistimme vanhaan linnaan.

Otimme muutamia ryhmäkuvia linnan edessä jonka jälkeen siirryimme sisätiloihin.

Nautimme illallisen jälleen hotellissamme klo 19.30. Osa matkakumppaneista lähti vielä katsomaan iltavalaistua kaupunkia ja pian jo löysimmekin toisemme viihtyisästä saksalaisesta oluttuvasta.

Lauantaiaamuna bussi tuli hakemaan meidät hotellista klo 10 ja matka jatkui Itävallan puolelle.

Matkalla kävimme tutustumassa linnaan, josta saksalaisessa sukukirjassa kerrotaan että se on Furtenbachien linna Leutkirchissä.

Kirjassa mainitaan mm. että Wienin piispa Faber oli sitä mieltä, että: ”Siellä missä aamuauringon ensimmäiset säteen nousevat hedelmäpuutarhan takaa, siellä katolisen nuorison on hyvä kasvaa.” Nykyisin linnan nimi on Schloss Ziel.

Matkalla pysähdyimme reilun tunnin verran Lindaun kaupunkiin, joka sijaitsee Bodenjärven pohjoisrannalla. Siellä on myös asunut paljon suvun jäseniä.

Feldkirchiin saavuimme lauantaina n. klo 17 aikaan. Majoitus oli tilattu Central Hotel Lövenistä, mikä on aikoinaan ollut suvun omistuksessa 1980-luvulle asti. Vielä 90-luvulla oli hotellin seinillä sukuun liittyviä kuvia, mutta nykyinen omistaja oli sisustanut hotellin moderneilla, värikkäillä tauluilla. Huoneet olivat pieniä eikä niissä ollut ilmastointia, sisätiloissa oli suorastaan tukahduttavan kuuma. Ulkona oli pilvistä ja välillä sateli vettä. Pyysimme hotellin nuorta vastaanottovirkailijaa (joka olikin hotellin omistaja) tilaamaan meille illallisen jostain lähialueen ravintolasta. Yhden puhelinsoiton jälkeen saimme varauksen ravintola Rössleriin, jonka ulkoseinät olivat kauttaaltaan lasia.

Osa meistä tilasi Wiener Schnitzelin, kun kerran oltiin Itävallassa, mutta osa halusi kokeilla myös muita annoksia. Palan painikkeeksi tilasimme herkullista rieslingiä ja olutta.

Ravintola täyttyi pian paikallisista jalkapallofaneista, oli jalkapallon MM-kisat käynnissä. Seinällä oli valtavan kokoinen TV-ruutu josta oluthuruinen yleisö sai seurata kisoja ja melu oli sen mukaista. Päätimme lähteä ulos, mutta sielläpä tuli vettä ihan taivaan täydeltä. Ylitettyämme kadun löysimme pienen sievän viinibaarin, johon menimme ”sadetta pitämään”. Brita innostui juttelemaan omistajan kanssa suvustamme. Baarinpitäjä, keski-ikäinen mies, kertoi että hänen vanhemmillaan oli Furtenbach-nimisiä ystäviä, mutta nämä ovat jo kuolleet ja heidän jälkipolvensa on muuttanut muualle Itävaltaan ja Saksaan. Baari oli keskieurooppalaiseen tyyliin yhdistelmä, jossa myytiin myös tauluja ja omistaja ilmeisesti toimi myös taulunkehystäjänä. Kuinka ollakaan siinä lähti muutama taulu myös meidän mukaamme kotiin viemiseksi. Lopuksi baarinpitäjä antoi meille vielä lainaksi muutaman sateenvarjon, jotta pääsimme kuivina hotelliin.

Sunnuntaiaamuksi olimme sopineet vapaata tutustumista kaupunkiin ja nimenomaan sen vanhaan historialliseen keskustaan. Saatteeksi otimme aikaisempien kävijöiden vinkit: katolinen hautausmaa, historiallinen museo, raatihuone ja Furtenbachin talo keskustassa. Nämä löytyivätkin nopeasti.

Hautausmaalla oli useita vanhoja sukuhautoja sitä ympäröivän muurin oikealla seinustalla. Vanhojen muistokirjoitusten lisäksi siellä oli myös vasta muutama vuosi sitten haudattujen sukuun kuuluneiden tietoja.

Raatihuoneen ulkoseinässä oli vanhoja maalauksia ja yhdellä sivulla vanhojen vaikutusvaltaisten sukujen vaakunoiden välissä myös meidän sukumme vaakuna. Markstrass 11 talon seinustalla luki Furtenbach Haus. Talo, jossa nykyisin on H&M -vaatetusliike, kuului aikoinaan liikemies Paul v. Furtenbachille. Tietävästi hän oli vahva vaikuttaja kaupungissa.

Iltapäivällä lähdimme bussiretkelle. Aluksi tutustuimme Feldkirchissä olevaan Amberg-nimiseen linnaan, joka on nykyisin yksityisomistuksessa. Linna sijaitsee lähellä katolista hautausmaata korkean mäen päällä. Näytti siltä että linnassa oli ollut edellisenä iltana juhlat, piha-alueella oli telttoja, joita nyt purettiin. Sisälle linnaan emme päässeet.

Linnassa järjestetään nykyisin erilaisia taide- ja kulttuuritapahtumia, joista kerrotaan linnan omilla nettisivuilla osoitteessa:
<http://www.schloss-amberg.at>

Tämän jälkeen lähdimme kohti Vaduzia, Liechtensteinin pääkaupunkia. Siellä vietimme tovin nauttimalla välipalaa ja ostamalla matkamuuistoja. Tapasimme ruotsalaista sukua olevan nuoren naisen, joka myi kortteja keskustan kioskissa. Myös baarissa koimme yllätyksen kun ihastelimme ääneen herkullisen näköisiä pizzoja, joita yksi pariskunta söi. Saimme vastauksen suomenkielellä. He olivat Pirkanmaalta lähteneet moottoripyöräretkelle Keski-Eurooppaan.

Tämän jälkeen matka jatkui Sveitsin puolelle. Ajoimme upeiden alppimaisemien saattamana ylös Appenzellin kaupunkiin. Valitettavasti ilma oli sateinen, joten vietimme lyhyen ajan ostoksia tehden. Ostimme tuliaisiksi mm. paikallisen (vaaleanruskean) nautakarjan maidosta tuotettuja makeisia ja Appenzellin paimenkoira-pehmoleluja.

Sunnuntaipäivä huipentui yhteiseen illalliseen Schattenburgin linnassa, Feldkirchin keskustassa. Linnan kattohirteen oli maalattu sukumme vaakuna ja museon puolella oli vanha maalaus nuoresta Anna v. Furtenbachista.

Söimme siellä ”elefantin korvan kokoisia” Wienerschnitzeleitä ja vietimme hauskan illan vilkkaasti keskustellen ja nauraen. Ilta päättyi yhteiseen lauluun: Kotimaani on Suomi.

Seuraavana päivänä tuli bussi hakemaan hotellista ja vei suurimman osan matkalaisista Münchenin lentokentälle. Meitä jäi vielä seitsemän henkilöä viettämään yhden ylimääräisen vuorokauden Feldkirchissä, josta lähdimme seuraavana päivänä tilataksilla lentokentälle Müncheniin.

Matka oli kaikilta osin onnistunut. Oli suunnattoman hauskaa tutustua uusiin sukulaisiin ja nähdä paikkoja, joista sukumme historiassa kerrotaan. Jäljelle jäi harras toive tehdä vielä uusi matka ja mahdollisesti päästä tutustumaan siellä asuviin sukulaisiin kuten Börje Furtenbach sai kokea omalla tutkimusmatkallaan yli 40 vuotta sitten.

Leena Furtenbach